

rozsudek jako zmatečný zrušiti. Ježto však v rozsudku jsou zjištěny veškerý směrodatné skutečnosti a ježto s hlediska zákona jest bezvadným názor nalézacího soudu, že stíhané jednání obžalované zakládá skutkovou podstatu přečinu podle §u 11 čís. 2 zákona na ochranu republiky jak v objektivním, tak i subjektivním směru, bylo rozhodnouti ihned ve věci samé (§ 288 čís. 3 tr. ř.) a uznati obžalovanou vinnou ve smyslu obžaloby.

Čís. 2166.

Zákonné doličení hmotněprávního zmatku čís. 11 §u 344 tr. ř. předpokládá, by stěžovatel trval při skutkovém ději, jak je zjištěn v (hlavní) otázce porotci, kladně zodpovězené a by jen tento děj porovnával s ustanoveními trestního zákona naň použitými a nastoupil důkaz, že dotýcnou otázkou zjištěný děj měl býti podřaděn jinému zákonu, nežli se stalo.

»Převedením na sebe« ve smyslu §u 135 čís. 2 tr. zák. jest nabytí skutečné moci nad cizí věci v úmyslu s ní jako vlastní nakládati; nestačí pouhé připravení si věci k odnesení.

(Rozh. ze dne 5. listopadu 1925, Zm II 396/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku krajského jako porotního soudu v Mor. Ostravě ze dne 2. června 1925, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem loupežné vraždy podle §§u 134, 135 čís. 2 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmatek čís. 11 §u 344 tr. ř. nedoličuje stížnost po zákonu. Zmatek ten je povahy hmotněprávní a předpokládá jeho zákonné doličení, by stěžovatel trval při skutkovém ději, jak je zjištěn v II. hlavní otázce, porotci kladně zodpovězené a by jen tento děj porovnával s ustanoveními trestního zákona, jehož naň použito, a nastoupil důkaz, že otázkou tou zjištěný děj měl býti podřaděn jinému zákonu, než se stalo. Tak stížnost nepostupuje. Popírá vražedný úmysl obžalovaného, ač jej vzali porotci výslovně za prokázaný, a snaží se dokázati, že jde o pouhé zabití podle §u 140 tr. zák., pokud se týče o zločin krádeže, kvalifikovaný ve smyslu §u 174 I b) tr. zák. Leč porotcům byly dány eventuální otázky i na tyto dva zločiny, takže jim byla dána příležitost a možnost, by zkoumali případ s obou těchto hledisek. Odpověděvše kladně na II. otázku hlavní, dali tím na jevo, že na základě hodnocení a ocenění výsledků průvodních vzali za prokázaný skutkový děj, jak došel výrazu v této otázce, a nikoli děj, na němž jsou založeny otázky eventuální a který hověl zodpovídání se obžalovaného. Zdůrazniti sluší, že II. hlavní otázka byla právem dána na vraždu loupežnou, i když se za podklad vezme obhajoba obžalovaného při hlavním přelíčení. Dle ní měl prý obžalovaný veškerý věci, které ze skříní a zásuvek vybral, již zbaleny a připraveny u okna; když však jím chtěl vylézt, probudil prý se hoch Adolf

M., začal křičeti, vyskočil z postele, chytil kuchyňský nůž a běžel na obžalovaného, načež tento dopustil se na hochovi násilí, přivodivšího jeho smrt. Obžalovaný udal, že tak jednal, by věci ty mohl sebrati, utéci a aby neměl svědka. Tato obhajoba nenасvědčuje nikterak tomu, že obžalovaný v době, kdy se hoch vzbudil a začal na něho útočiti, měl věci »na sebe již převedeny«. Neboť »převedením na se« ve smyslu Šu 135 čís. 2 tr. zák. rozumí se nabytí skutečné moci nad cizí věci v úmyslu, s ní jako s vlastní nakládati. Takové skutečné moci však obžalovaný ještě nenabyl nad věcmi, když je měl u okna k odnesení připraveny, naopak uskutečnění jeho k tomu se nesoucího záměru postavil se v cestu odpor Adolfa M-y. A jen k tomu cíli, by »věci mohl sebrati a utéci«, to jest, by se jich mohl skutečně zmocnit a tak je na sebe převést, rozhodl se obžalovaný proti Adolfovi M-ovi jednati způsobem v II. hlavní otázce vyličeným a to, jak porotci vyslovili, v úmyslu vražedném a nikoli pouze v jiném úmyslu nepřátelském. Za tohoto stavu věci padá obžalovanému k tíži vražda loupežná podle Šu 135 čís. 2 tr. zák., kterou spáchal v úmyslu, by násilím proti osobě předsevzatým převedl na se cizí věci movité. Zmateční stížnost je proto bezdůvodná; i bylo ji zavrhnouti.

Čís. 2167.

Tisková novela (zákon ze dne 30. května 1924, čís. 124 sb. z. a n.).

Podle Šu 18 zákona soud může za ostatních předpokladů zákona upustiti od potrestání, není však k tomu povinen.

Usnesení podle Šu 18 a 21 zákona lze napadati pouze odvoláním, nikoliv zmateční stížností.

Uražený může žádati, by rozsudek byl uveřejněn též v časopise jeho strany.

(Rozh. ze dne 7. listopadu 1925, Zm I 184/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného Josefa T-a do rozsudku krajského soudu v Chebu ze dne 5. února 1925, pokud čelila proti výroku, jímž byl stěžovatel k soukromé obžalobě Františka K-e uznán vinným přečinem proti bezpečnosti cti podle §§ 488 a 493 tr. zák. Zmateční stížnost obžalovaného Josefa T-a, pokud napadla výrok, že za útraty trestního řízení, zejména zastupování soukromého obžalobce ručí rukou společnou a nedílnou s obžalovaným strana německých svobodných sociálů jako vlastnice tiskopisu »Der. d. F.« — a zmateční stížnost i odvolání Šimona S-a odkázal jako stížnosti k vyřízení na vrchní zemský soud v Praze. Zároveň vyhověl nejvyšší jako zrušovací soud v zasedání neveřejném odvolání soukromého obžalobce Františka K-e z výroku o uveřejnění rozsudku potud, že vyslovil, že soukromý obžalobce jest oprávněn uveřejniti výrok rozsudku prvního soudu s důvody, pokud se viny týkají také v časopise »V.« na náklad odsouzeného. V otázkách, o něž tu jde, uvedl v